

ประวัติการต่อสู้อันยาวนาน ภาค 1

พิษณุตุล

โรงเรียนสาขาคำเพิ่ม (บ้านสร้างค้อ) มีความเป็นมายาวนานนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ที่กรมสามัญศึกษา ขณะนั้น เห็นว่าพื้นที่ตำบลสร้างค้อและตำบลหุบเสลา อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร ไม่มีโรงเรียนที่จะรองรับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จบจากโรงเรียนในพื้นที่ 2 ตำบล และพื้นที่ใกล้เคียง จึงได้อนุมัติให้เปิดโรงเรียน

สาขาของโรงเรียนคำเพิ่มพิทยาศึกษาขึ้น โดยโรงเรียนสาขาตั้งอยู่ห่างจากโรงเรียนหลักประมาณ 21 กิโลเมตร (โรงเรียนคำเพิ่มพิทยาศึกษา ตั้งอยู่ที่ตำบลโคกภู อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร) เพื่อเปิดโอกาสทางการศึกษาของนักเรียนในพื้นที่ดังกล่าว จึงได้รับอนุญาตจากกรมสามัญศึกษาให้เปิดโรงเรียนสาขา โดยมุ่งหวังให้เปิดเป็นโรงเรียนเอกเทศ เพื่อเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำตำบลต่อไป ซึ่งเหมือนกับทุกๆ โรงเรียนสาขาของกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศและปรากฏว่า ณ ปัจจุบันโรงเรียนสาขาทุกแห่งสังกัดกรมสามัญศึกษา ได้เปิดเป็นโรงเรียนเอกเทศหมดทุกแห่งแล้ว ยกเว้นยังเหลือเพียงโรงเรียนสาขาคำเพิ่มพิทยาศึกษาที่บ้านสร้างค้อเพียงแห่งเดียวในประเทศไทยที่ยังไม่ได้รับการเปิดเป็นโรงเรียนเอกเทศ

โดยสภาตำบลสร้างค้อ ขณะนั้นได้ดำเนินการขอที่ดินจากประชาชนซึ่งใช้เป็นที่ทำกินอยู่ขณะนั้น จำนวน 9 ไร่ เป็นเนื้อที่ 47 ไร่ และเป็นสวนป่าแปลง พ.ศ. 2522 หมู่ที่ 14 ตำบลสร้างค้อ กิ่งอำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร อีก 5 ไร่ รวมเป็น 52 ไร่ ทั้งนี้เพื่ออนาคตของบุตรหลานในการที่จะมีโอกาสได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น ราษฎรดังกล่าวจึงยอมที่จะยกที่ทำกินของตนให้แก่กรมสามัญศึกษา โดยมีหนังสือยินยอมและพยานอย่างสมบูรณ์ แต่ปัญหาก็คือที่ทำกิน

เหล่านั้นอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ (เลื่อมโทรม) จึงต้องดำเนินการขอใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ขณะนั้นต่อไป โดยระหว่างนั้นได้เปิดเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 80 คน 2 ห้องเรียน โดยใช้อาคารเรียนที่สภาพต้อบสสร้างคือได้ร่วมกับประชาชนสร้างอาคารเรียนชั่วคราว 1 หลัง 2 ห้องเรียนและยังได้ประสานกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ของงบประมาณจากราชการและหน่วยงานพัฒนาชุมชน สร้างอาคารเรียน 1 หลัง 3 ห้องเรียน และสนามวอลเลย์บอล 1 สนาม ในลำดับต่อมา

การดิ้นรนของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ต้องประสบกับปัญหา เพราะการขอใช้ที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติ นั้น ต้องเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุญาต แต่ด้วยความล่าช้าในระบบราชการ ทำให้เรื่องราวยืดเยื้อยาวนาน มาจนกระทั่งวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2543 จึงได้รับคำตอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายประภัตร โพธสุธน)

ขณะนั้น ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายปัญญา เกสรทองและมีนางสาวกัญญา ศิลปะอาษา เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) โดยมีสาระสำคัญดังนี้

“กรมป่าไม้พิจารณาแล้วเห็นว่าพื้นที่ในบริเวณดังกล่าวไม่มีหลักเกณฑ์ที่จะกันออกจากสวนป่าตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2540 เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีให้ดำเนินการในหลักการความเดือดร้อนเรื่องที่ดินทำกินของราษฎร และส่วนราชการที่รับผิดชอบจะต้องดำเนินการตรวจและพิสูจน์สิทธิราษฎร

ให้ชัดเจนด้วยว่า ราษฎรที่ครอบครองทำกินมาก่อนที่โครงการฯ จะดำเนินการฟื้นฟูสภาพป่า การดำเนินการของกรมสามัญศึกษากรณดังกล่าวเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและ

มติคณะรัฐมนตรี โดยเฉพาะมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2536 ที่ห้ามมิให้ ส่วนราชการเข้าไปใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ก่อนได้รับอนุญาต **เว้นแต่การดำเนินการตามโครงการพระราชดำริหรือโครงการเพื่อความมั่นคง เฉพาะกรณีเร่งด่วน ฉุกเฉิน และจำเป็นอย่างแท้จริงเท่านั้น** อย่างไรก็ตามก็ตีกรณีนี้กรมสามัญศึกษาเป็นส่วนราชการเข้าไปใช้พื้นที่ก็เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาของเยาวชน ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาลสมควรถวายที่จะขอผ่อนผันไปยังคณะรัฐมนตรี ควรให้กระทรวงศึกษาธิการนำเรื่องนี้เสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา

ผ่อนผันให้กรมสามัญศึกษา เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติก่อนได้รับอนุญาต เป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย เพื่อจะได้ดำเนินการต่อไปได้โดยไม่ขัดต่อมติคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้กรมสามัญศึกษาจะต้องชำระค่าชดเชยการปลูกป่าสร้างสวนป่าตามอัตราที่กรมป่าไม้กำหนดด้วยรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 3

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของกรมป่าไม้”

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้แจ้งให้กระทรวงศึกษาธิการทราบ และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นางสาวกัญญา ศิลปะอาษา) จึงสั่งให้อธิบดีกรมสามัญศึกษาสอบสวนเรื่องนี้และหาผู้รับผิดชอบ

นับเป็นเรื่องใหญ่โตที่เกินกว่าราษฎรในเขตตำบลสร้างค้อและตำบลหุบเขาจะคาดคิดและเป็นที่น่าสังเกตว่าโรงเรียนได้รับอนุญาตจากกรมสามัญศึกษา เมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2536 แต่มติคณะรัฐมนตรีที่กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อ้างถึง ประกาศบังคับใช้เมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ.2536 (หลังจากเปิดโรงเรียนสาขาแล้ว) และที่หนักกว่านั้นคือ ผลของการสอบสวน

ของสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดสกลนคร
ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544 มีทั้งผู้นำ
ชุมชนและเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้จังหวัด
สกลนคร ที่ให้ปากคำในการสอบสวนต่างก็
ยืนยันตรงกันว่า พื้นที่ที่สร้างโรงเรียนสาขา
(บ้านสร้างค้อ) ไม่มีสภาพสวนป่าอยู่เลยและ
เป็นที่ทำกินของราษฎรไปแล้ว จึงไม่น่าจะ
ต้องอยู่ในสภาพที่ต้องหาเงินมาชดเชยค่าปลูก
สร้างสวนป่าแปลงดังกล่าว จำนวน 1,800,000 บาท ตามที่กรมป่าไม้ระบุ

ในความเป็นจริง ในปัจจุบันนอกจากจะไม่มีสภาพเป็นป่าและต้นไม้ที่กรมป่าไม้ปลูกสร้าง
สวนป่าขึ้นต้นปรากฏให้เห็นแล้ว ปรากฏว่าที่ดินรอบๆ บริเวณโรงเรียนทั้ง 4 ด้าน ได้เป็นพื้นที่
ทำกินของราษฎรและสุดท้ายได้เป็นที่ดิน สปก.4-01 ไปจนสิ้นแล้ว หากที่ดิน 52 ไร่ ไม่ได้
ถูกสร้างเป็นโรงเรียนก็ยังคงเป็นที่ทำกินของราษฎรและเป็นที่ดิน สปก.4-01 ไปทั้งหมดแล้วเช่นกัน
จึงยังคงเป็นปัญหาอยู่เพียงที่ดินเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาของเยาวชนในตำบลสร้างค้อ และ
ตำบลหุบเสลา จำนวน 52 ไร่ เท่านั้นที่ยังคงสภาพเป็นป่าสงวนแห่งชาติโดยอยู่ใจกลาง
ของบริเวณที่ทำกินของราษฎรโดยรอบ

จากปี พ.ศ. 2544 ยังอยู่ในความพยายามของราษฎรและประชาชนที่จะผลักดันให้โรงเรียน
สาขา (บ้านสร้างค้อ) ได้รับอนุญาตใช้ที่ดินจากกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยเสนอ
ผ่านกรมสามัญศึกษาและกระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นฝ่ายนำเรื่องเข้าขออนุมัติการใช้ที่ดินในเขต
ป่าสงวนแห่งชาติต่อ คณะรัฐมนตรี
เพื่อพิจารณา เพราะระหว่างนี้โรงเรียนก็มี
ความเจริญก้าวหน้าและจำนวนนักเรียน
ก็เพิ่มขึ้นโดยตลอด ภายใต้ความหวัง
ของประชาชน ครู และนักเรียนว่าโรงเรียน
สาขาแห่งนี้จะได้รับการอนุญาตให้ใช้ที่ดิน
เพื่อนำไปสู่การขออนุญาตเปิดเป็นโรงเรียน
เอกเทศตามลำดับต่อไป

เมื่อไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ที่ดินในการจัดตั้งโรงเรียนสาขา ก็ส่งผลต่อโรงเรียนสาขา คือ ย่อมไม่สามารถจัดตั้งเป็นโรงเรียนเอกเทศได้ เมื่อจัดตั้งเป็นโรงเรียนเอกเทศไม่ได้ การจัดสรรงบประมาณเพื่อก่อสร้างอาคารเรียน อาคารถาวรก็ดำเนินการไม่ได้ แม้กระทั่งค่าวัสดุ ครุภัณฑ์ ค่าใช้สอยต่างๆ ของ

โรงเรียนและนักเรียนก็ยังต้องใช้กับโรงเรียนหลัก คือ โรงเรียนคำเพิ่มพิทยาศรี รวมถึงครูผู้สอนก็เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความกรุณาของผู้บังคับบัญชาโรงเรียนหลักจะจัดสรรมาให้ นับเป็นปัญหาและอุปสรรคของโรงเรียนสาขาแห่งนี้มายาวนาน

ประชาชนและราษฎรในพื้นที่ก็ไม่เคยย่อท้อ และคิดถอยหลังให้กรมสามัญศึกษายุบโรงเรียนสาขาของลูกหลานและสิ่งที่คุณชนได้ร่วมกันสร้างอาคารสถานที่ต่างๆ ขึ้น จึงพยายามผลักดันผ่านส่วนราชการและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในช่วงเวลาหลายรัฐบาล แต่การเปลี่ยนแปลงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการบ่อยครั้ง ทำให้การดำเนินการไม่ต่อเนื่องเพราะทุกครั้งก็เรื่องเข้าสู่คณะรัฐมนตรีเพื่อรอการพิจารณา หากมีการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐมนตรี เช่น ในคณะรัฐบาลนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร สมัยที่ 1 ก็มีการเปลี่ยนตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการถึง 5 คน ซึ่งทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนตัวรัฐมนตรี เรื่องของโรงเรียนสาขา

(บ้านสร้างค้อ) ต้องกลับมาเริ่มต้นใหม่ทุกครั้ง ต้องมาให้ข้อมูลใหม่ทบทวนเพิ่มเติมย้อนต้นอยู่จนเกือบทุกครั้ง แล้วอย่างนี้ความพยายามของราษฎรและประชาชนในสองตำบลจะสำเร็จได้เมื่อใด จึงไม่มีคำตอบมาจนถึงปัจจุบัน

การดิ้นรนของราษฎรและ
ส่วนราชการในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
สกลนคร เขต 1 ได้พยายามศึกษาเรื่องราว
และเก็บข้อมูลมาพื้นใหม่เพื่อนำพาโอกาส
ทางการศึกษาให้แก่เยาวชนในพื้นที่ตำบล
สร้างค้อ ตำบลหลุบเสและพื้นที่ใกล้เคียง
ซึ่งโดยบริบททางการศึกษาได้เปลี่ยนแปลงไป ในระยะเวลาเกือบ 12 ปี ที่ได้ต่อสู้ดิ้นรน
นั่นคือในเขตชุมชนดังกล่าวได้เปิดขยายโอกาสทางการศึกษาของ สปช. (สำนักงานคณะกรรมการ
การประถมศึกษาแห่งชาติ เดิม) ขึ้นมาหลายโรงเรียนและความต้องการของราษฎรและเยาวชนที่จบ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ขยับขึ้นเป็นความต้องการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ
ม. 4,5,6 ซึ่งในบริเวณใกล้เคียงไม่มีโรงเรียนใดเปิดสอน เว้นจากโรงเรียนหลัก คือ โรงเรียน
คำเพิ่มพิทยาศรี ซึ่งห่างจากที่ตั้งโรงเรียนสาขา ประมาณ 21 กิโลเมตร โดยยังมีได้้นับระยะทาง
จากชุมชน หมู่บ้านและโรงเรียนอื่นๆ ที่อยู่ลึกเข้าไป และเส้นทางการคมนาคมที่ไม่สะดวก จึงเป็น
อุปสรรคต่อโอกาสทางการศึกษาของเยาวชนในอันที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี
ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

การดิ้นรนครั้งล่าสุดที่อาจจะจะเป็นครั้งสุดท้ายที่จะมาถึงในโอกาสนี้ ได้มีความพยายามจาก
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายปองพล อดิเรกสาร) นำเรื่องขอใช้ที่ดินในเขต
ป่าสงวนแห่งชาติ กรณีโรงเรียนสาขา
(บ้านสร้างค้อ) เข้าสู่การพิจารณาของ
คณะรัฐมนตรี แต่โดยกติกาขณะนั้น
ต้องนำเข้าคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่อง
เสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ 3 และผลการ
พิจารณาได้ตอบกลับมายังรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ ความว่า
“.....ประเด็นอภิปราย

การที่ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐได้อนุญาตผ่อนผันยกเว้นมติคณะรัฐมนตรีในการเข้าใช้หรือเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติหรือบางกรณีได้เข้าใช้หรือเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวก่อนแล้วจึงมาขออนุญาตผ่อนผันในภายหลัง รวมถึงกรณีของโรงเรียนคำเพิ่มพิทยาศา (สาขาสร้างค์อ) ก็เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นการดำเนินการที่ไม่สอดคล้องกับแนวทางที่คณะรัฐมนตรีได้เคยมีมติไว้ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาลักษณะนี้ในโอกาสต่อไป ส่วนราชการหรือหน่วยงานควรให้ความสำคัญและถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัดและจริงจัง โดยอาจมีการพิจารณาลงโทษกรณีฝ่าฝืนด้วย รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณในการก่อสร้างของส่วนราชการหรือ

หน่วยงานที่ใช้พื้นที่ป่าสงวนแห่งใด หากยังไม่ได้รับการอนุมัติผ่อนผันให้สร้างหรือใช้พื้นที่ที่หวงห้าม สำนักงบประมาณไม่ควรอนุมัติจัดสรรงบประมาณให้จะเป็นการป้องกันการเข้าไปใช้พื้นที่ป่าสงวนได้อีกทางหนึ่ง

1.2. กระทรวงศึกษาธิการควรแสดงแผนที่และข้อมูลทางภูมิศาสตร์

รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนและที่ตั้งของโรงเรียนประถมศึกษาที่มีอยู่ในบริเวณใกล้เคียงและระยะทางห่างจากโรงเรียนคำเพิ่มพิทยาศา (สาขาสร้างค์อ) เพื่อประกอบการพิจารณาว่าจะปรับโรงเรียนประถมศึกษาเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาได้หรือไม่ โดยให้มีการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษารวมอยู่ด้วย

2. มติคณะกรรมาธิการกัลนกรองฯ

2.1 ให้กระทรวงศึกษาธิการไปจัดทำแผนที่เพิ่มเติม โดยให้มีข้อมูลทางภูมิศาสตร์เกี่ยวกับสถานที่ตั้งและระยะห่างของโรงเรียนประถมศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีอยู่ในบริเวณใกล้เคียงโรงเรียนคำเพิ่มพิทยาศา (สาขาสร้างค์อ) รวมทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ

การยกฐานะโรงเรียนประถมศึกษา เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษา และรายละเอียด ในการขอใช้พื้นที่ จำนวน 52 ไร่ ด้วย และ นำเสนอคณะกรรมการกลั่นกรองฯ คณะที่ 3 พิจารณาอีกครั้ง

2.2 มอบให้สำนักงานงบประมาณ ตรวจสอบแนวทางการปฏิบัติการจัดสรร งบประมาณ กรณีส่วนราชการเข้าไป ดำเนินการใดๆ ในพื้นที่ป่า โดยมีได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ เพื่อประกอบการพิจารณาเรื่องนี้ ในครั้งต่อไปด้วย”.....

จากการศึกษาเอกสารประกอบการประชุม ส่วนใหญ่จะไม่เห็นด้วยกับโอกาสที่เยาวชน จะได้รับการศึกษาหรือแนวทางที่ราษฎรแสวงหา เพราะเลขาธิการ กพร. ก็ให้ความเห็นว่าการขอ จัดตั้งครั้งนี้ก็เพื่อให้เป็นโรงเรียนเอกเทศ ซึ่งจะมีผลให้สามารถขอตั้งงบประมาณและบริหารจัดการ ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งมีบุคลากรของตนเองไม่ต้องขึ้นกับโรงเรียนแม่อีกต่อไป การดำเนินการ ดังกล่าวเป็นการเพิ่มส่วนราชการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับมติรัฐมนตรี เรื่องการควบคุมค่าใช้จ่าย ด้านบุคคลภาครัฐ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ส่วนที่ 3 ที่ นร.0205/ว.136 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2543 ที่ขยายเวลาการบังคับใช้มาตรการดังกล่าวจนถึงสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ.2546 (นายอาวุธ วรรณวงศ์ รักษาการแทนเลขาธิการ กพร.ตามหนังสือสำนักงาน กพร. ที่ นร. 1204.1/519 ลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2546)

ในส่วน of สำนักงานงบประมาณ ให้ความเห็นว่า “เป็นการสมควร ที่คณะรัฐมนตรีจะผ่อนผันเป็นกรณีพิเศษ เฉพาะราย โดยอนุมัติให้กรมสามัญ ศึกษาดำเนินการต่อไปได้ โดยไม่ขัดต่อ มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ส่วนค่าชดเชย การปลูกป่าสร้างสวนป่าตามที่กรมป่าไม้ กำหนดเห็นควรให้กรมสามัญศึกษา

พิจารณาเจียดจ่ายงบประมาณในปี 2546 ของกรมสามัญศึกษาดำเนินการต่อไป (นายพรชัย นุชสุวรรณ จากหนังสือสำนักงบประมาณ ที่ นร.0706/305 ลงวันที่ 25 เมษายน 2546) มีกระทรวงมหาดไทย ที่ให้การสนับสนุน โดยระบุว่า “กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่กระทรวงศึกษาธิการขอผ่อน

ผันการเข้าใช้พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดงชมพูพาน-ดงกระเฉด จำนวน 52 ไร่ ที่ตำบลสร้างค้อ อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร ได้เป็นไปตามข้อหารือร่วมกันระหว่างจังหวัดสกลนคร กระทรวงศึกษาธิการและกรมป่าไม้ เพื่อใช้ประโยชน์ในการศึกษาของเด็กและเยาวชนในพื้นที่ตำบลสร้างค้อ 22 หมู่บ้านและพื้นที่ตำบลใกล้เคียงอีกกว่า 8 หมู่บ้าน ได้มีโอกาสเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น ตามนโยบายด้านการศึกษาของรัฐบาล(นายวันมูฮะมัดนอร์ มะทา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0211.4/5287 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2546) นายประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้นำเสนอต่อเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ว่า กรณีนี้นี้ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้เข้าใช้พื้นที่ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาของเยาวชน ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาลสมควรที่จะ นำเสนอเรื่องราวไปยัง รัฐมนตรี เพื่อพิจารณาผ่อนผันให้กรมสามัญศึกษา

เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติก่อนได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย โดยการนี้ กรมสามัญศึกษาต้องชำระค่าชดเชยการปลูกสร้างสวนป่า ตามอัตราที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กำหนดด้วย (ตามหนังสือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ทส 0908.4/1253 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2546)

แต่ท้ายที่สุด สำนักเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรี แจ้งหนังสือ ที่ นร
05604/2325 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์
2547 ถึง คณะรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ ว่าตามที่ได้เสนอ
เรื่องทบทวนการขอผ่อนผันการใช้ที่ดินป่า
สงวนแห่งชาติ และจัดตั้งโรงเรียน
มัธยมศึกษาไปเพื่อให้คณะรัฐมนตรี
พิจารณานั้น เนื่องจากขณะนี้กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกกฎกระทรวง (ตามความในมาตรา 36
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546) กำหนด
จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการและ
กรรมการ วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา
พ.ศ. 2546 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2546 ซึ่งมีผลบังคับใช้แล้ว และตามข้อ 9 ของกฎกระทรวง
ดังกล่าว ได้กำหนดระยะเวลาการแต่งตั้งประธานและกรรมการเขตพื้นที่การศึกษาให้แล้วเสร็จ
ภายใน 90 วัน นับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้บังคับใช้ ทำให้ไม่มีประเด็นที่ต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรี
พิจารณา จึงมีคำสั่งให้ส่งเรื่องนี้คืนกระทรวงศึกษาธิการ (นายจุลยุทธ หิรัณยะวลิต
รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี รักษาการแทน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี)

กลายเป็นประเด็นสุดท้ายที่เป็น
คนละประเด็น เพราะราษฎร ครูและ
นักเรียนต้องการได้รับอนุญาตให้ใช้ที่ดิน
ในการจัดตั้งโรงเรียน เพื่อที่จะได้นำสิทธิ
การใช้ที่ดินไปขออนุญาตจัดตั้งโรงเรียน
เป็นเอกเทศต่อไป เพราะการเป็น
โรงเรียนเอกเทศจะนำมาซึ่งการเป็น
นิติบุคคล การมีงบประมาณ มีครู
มีทรัพย์สิน สิ่งก่อสร้างได้โดยโรงเรียน

และสิ่งที่ดีเป็นมูลค่าไม่ได้ คือ ความผูกพันของประชาชน ครู และนักเรียนกับโรงเรียนสาขาแห่งนี้ ที่มีการพัฒนามาตลอดกว่า 12 ปี ความทุ่มเท ท่วงโย และสิ่งที่ให้แก่โรงเรียนได้สะสมมาตลอดจนกลายเป็นโรงเรียนของชุมชนของทุกคน หากสามารถเป็นโรงเรียนเอกเทศโดยผ่านการต่อสู้ที่ยาวนานเช่นนี้ ย่อมจะผูกพันลึกซึ้งและทุ่มเทต่อการพัฒนาของโรงเรียนในก้าวต่อไป ไปยิ่งขึ้น และเป็นศูนย์รวมจิตใจของชุมชนและท้องถิ่นใกล้เคียง

นับถึงวันนี้ ความฝันของทุกคน ยังคงเลื่อนลอย ยังไม่รู้ว่า จะสำเร็จได้ โดยใคร หรือวิธีการใดอีก นอกเหนือจากการที่ทุกคนที่ได้ช่วยพยายามให้การสนับสนุนและเป็นพลังใจให้กันเสมอมา เพราะดูเหมือนว่าทุกประเด็นจะไปจบอยู่ที่ผู้มีอำนาจในแต่ละยุค ที่เปลี่ยนกันเข้ามา รับผิดชอบ โดยไม่รู้ซึ่งถึงรากปมของปัญหา

และการต่อสู้ดิ้นรนของคณะครู นักเรียน และราษฎรในท้องถิ่น มีการเบี่ยงเบนประเด็น มีความยึดมั่นในหลักการโดยไม่ตรวจสอบความเป็นจริง สภาพจริงหรือสถานที่จริง ก็คงจะเหลือเพียงหนึ่งเดียวที่จะเป็นที่พึ่งของราษฎรที่ทุกข์ยากและชาวจังหวัดสกลนคร นั่นก็คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และที่สำคัญ คือ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงเป็นพระมิ่งขวัญการศึกษาไทย ที่ได้ทรงรับรู้ถึงทุกข์ของเหล่าประชาชน ครู และนักเรียนโรงเรียนสาขา (บ้านสร้างค้อ) เพื่อพึงบารมีจัดทุกข์นี้ให้พ้นไปได้เหล่าราษฎรจะสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ เป็นอนุสาวรีย์ในดวงใจของทุกคนตลอดชีวิตจะหาไม่ และความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาก็จะบังเกิดแก่เยาวชนในถิ่นทุรกันดาร จะยังประโยชน์ต่อชีวิต อนาคตของเยาวชน หมู่บ้าน ท้องถิ่น สังคมและประเทศชาติสืบไป

คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
โรงเรียนท่านผู้หญิงจันทิมาพึงบารมี

ประวัติการต่อสู้อันยาวนาน ภาค 2

พิษณุตุล

โรงเรียนสาขาคำเพิ่ม (บ้านสร้างค้อ) ตั้งอยู่ตำบลสร้างค้อ อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร ซึ่งเป็นดินแดนนักสู้แห่งภูพานอันมีประวัติความเป็นมาของประชาชนคนถิ่นนี้มาตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่มีถ้าเสรีไทยเป็นที่ซ่อนสมุ้คน เพื่อการต่อสู้กับการรุกรานของญี่ปุ่น และ

ประวัติการต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ที่มีฐานที่มั่นอยู่บนเทือกเขาภูพาน ปฏิบัติการอยู่รอบพื้นที่ในจังหวัดสกลนคร กาฬสินธุ์ มุกดาหารและนครพนมในขณะนั้น จนกระทั่งมีการประกาศนโยบาย 66/23 ให้มีการมอบตัวเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย ซึ่งปัจจุบันก็คือ

ประชาชนส่วนหนึ่งในเขตอำเภอภูพาน นั้นแสดงให้เห็นถึงความเป็นเลือดนักสู้ขนานแท้ของชาวสร้างค้อ อำเภอภูพาน ดังนั้นหากจะปรับเปลี่ยนอุดมการณ์ความเป็นนักสู้มาสู่การต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาสทางการศึกษาของเยาวชนคนในถิ่นที่ทุรกันดาร มีความยากจนแร้นแค้นก็ไม่น่าจะผิดไปจากความคาดหมาย

ในจังหวัดสกลนคร โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ในความรับผิดชอบของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ในขณะนั้นมีโรงเรียนในโครงการพระราชดำริในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี อยู่ถึง 26 โรงเรียน

ต่อมาเพิ่มอีก 2 โรงเรียน เป็น 28
โรงเรียน และ 1 โรงเรียนตำรวจตระเวน
ชายแดน จะได้รับพระกรุณาจาก
องค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ เยี่ยมและ
ติดตามผลการปฏิบัติงานของโรงเรียน
เหล่านี้ทุกปี และในปีสำคัญก็คือ

ปี พ.ศ. 2549 เมื่อพระองค์เสด็จฯ เยี่ยมและติดตามผลการปฏิบัติงานของโรงเรียนตามปกติ
ซึ่งจะมีประชาชนได้ถวายสิ่งของแด่พระองค์ท่านด้วยความจงรักภักดีจำนวนมาก จนผู้อำนวยการ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 นายพิษณุ ตูลสุข ได้อาสาที่จะนำสิ่งของบรรทุก
รถยนต์ไปส่งที่สวนจิตรลดาฯ กรุงเทพมหานคร และเมื่อได้นำสิ่งของติดตามมาก็เหมือนฟ้ามาโปรด
ด้วยพระบารมีแห่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ประทานแก่ประชาชน
ชาวสร้างค้อ อำเภอภูพาน โดยว่าที่ร้อยตรีกิตติ ชันธมิตร ผู้อำนวยการโครงการส่วนพระองค์
(ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นกรมวังผู้ใหญ่) ได้สอบถามผู้อำนวยการฯ พิษณุ ตูลสุข ว่าที่จังหวัด
สกลนครจะมีที่ให้สร้างโรงเรียนเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระที่เสด็จของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมราชกุมารี หรือไม่ เพราะได้สร้างมาหลายที่แล้ว เช่น จังหวัดน่าน จังหวัดตาก ขณะนี้

เหลืออยู่ท่านเดียวคือท่านผู้หญิงจันทิมา
พืงบารมี นายพิษณุ ตูลสุข ซึ่งเคยถวาย
งานรับใช้โครงการส่วนพระองค์สมัยที่ดำรง
ตำแหน่งผู้อำนวยการการประถมศึกษา
จังหวัดน่าน เคยทำงานร่วมกับท่านกิตติ
ชันธมิตร มานานก่อนแล้ว จึงได้เรียนว่า

มีอยู่โรงเรียนหนึ่ง ซึ่งมีความเหมาะสมมากแต่ติดขัดด้วยเรื่องสถานที่ เพราะอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และมีความพยายามต่อสู้เพื่อให้กรมป่าไม้ได้อนุญาตมานานนับสิบปีแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะการขอใช้พื้นที่ดังกล่าวต้องผ่านความเห็นหลายฝ่ายเพื่อประกอบในการนำเสนอ

คณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุญาต และที่ได้ดำเนินการมาหลายปี หลายรัฐมนตรี ก็ไม่ประสบความสำเร็จด้วยสาเหตุนานับการ แต่หากเป็นโครงการพระราชดำริแล้ว กรมป่าไม้สามารถอนุญาตได้โดยไม่ต้องเสนอขออนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

ดังนั้นการเริ่มต้นที่จะต่อสู้ให้โรงเรียนสาขาค่าเพิ่ม (บ้านสร้างค้อ) ให้เป็นโรงเรียนเอกเทศจึงได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งในทิศทางใหม่ คือ การพึ่งพระบารมีแห่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในอันที่จะพระราชทานอนาคตและการศึกษาให้แก่เยาวชนในถิ่นทุรกันดารด้วยการจัดตั้งโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนในถิ่นทุรกันดารท้องที่จังหวัดสกลนคร จึงเกิดขึ้นและโดยความกรุณาของท่านแก้วขวัญ วัชโรทัย เลขาธิการสำนักพระราชวัง มีหนังสือถึงกรมป่าไม้ เพื่อขอใช้พื้นที่ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียนสาขาค่าเพิ่ม (บ้านสร้างค้อ) จำนวน 44 ไร่ 50 ตารางวา ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดงชมภูพาน - ป่าดงกะเมอบ ท้องที่ตำบลสร้างค้อ อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร ในนามของสำนักพระราชวัง และนายวิชัย แผลมวิไล อธิบดีกรมป่าไม้ ขณะนั้นก็ได้อนุญาตให้ใช้พื้นที่ดังกล่าว

เพื่อปฏิบัติการตามโครงการพัฒนา
คุณภาพชีวิตประชาชนในถิ่นทุรกันดาร
ท้องที่จังหวัดสกลนครได้เมื่อวันที่
2 กุมภาพันธ์ 2550

ดังนั้นการใช้พื้นที่ดังกล่าวจึง
ไม่ใช่เป็นการจัดตั้งหรือสร้างโรงเรียน
เท่านั้น แต่ต้องมีหน่วยงานภาครัฐ
ภาคเอกชนเข้ามาร่วมกันจัดกิจกรรม

และปฏิบัติการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ เช่น สำนักงานเกษตรจังหวัด สำนักงาน
สหกรณ์จังหวัด สำนักงานปศุสัตว์จังหวัด สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานพัฒนาสังคม
จังหวัด สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ตลอดจนองค์การบริหารส่วนจังหวัด และส่วนราชการ
ทั้งระดับจังหวัด อำเภอ ตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล มาร่วมมือกันจัดกิจกรรมต่างๆ
ตามแนวทางของโครงการพระราชดำรินี้ในอันที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชน
ในถิ่นทุรกันดาร โดยให้โรงเรียนสาขาคำเพิ่ม (บ้านสร้างค้อ) เป็นศูนย์กลางในการประสานงานและ
ศูนย์ปฏิบัติการ

ต่อมาการเริ่มต้นแยกตัวให้เป็นโรงเรียนเอกเทศจึงเกิดขึ้น โดยมีการประสานงานกับ
คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและผู้นำชุมชนท้องถิ่น และประชุมประชาชนในการที่จะเปลี่ยน

ชื่อโรงเรียนเป็นโรงเรียนท่านผู้หญิงจันทิมาพิงบารมี
โดยสามารถจัดตั้งโรงเรียนเป็นเอกเทศได้ และ
ระหว่างนั้นสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมราชกุมารี ได้พระราชทานอนุญาตให้มูลนิธิ
ฮารันบัสกอร์ (สัจจเทพ) เข้ามา
ก่อสร้างอาคารเรียนแบบ 212ล ได้ถูกลง จำนวน
1 หลัง และองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร

โดยนายวิรัตน์ พรหมภักดี นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนครขณะนั้น ได้นำเครื่องจักรกล มาปรับพื้นที่ซึ่งเป็นเงินเขาให้เป็นที่ราบจัดระดับเพื่อการก่อสร้างอาคาร และนายมงคล ไชยรบ นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร ในสมัยต่อมา ได้สนับสนุนงบประมาณในการปรับพื้นที่ เพื่อใช้เป็นสนามกีฬา ตลอดจนโยธาธิการและผังเมืองเตรียมการวางแผนผังในอนาคต และ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้สนับสนุนงบประมาณก่อสร้างอาคารประกอบ อื่นๆ ร่วมกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและ เอกชน มูลนิธิ สโมสร ตลอดจนบุคคล ต่างๆ ร่วมสนับสนุน เช่น

ปี พ.ศ. 2549

สำนักงานป่าไม้สาขาจังหวัด สกลนคร โดยนายไพฑูรย์ เจนเจริญพันธ์ ได้อนุเคราะห์แนะนำส่วนราชการขอใช้ พื้นที่ และได้นำโครงการกิจกรรมต่างๆ เข้ามาดำเนินการในโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้จัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อครุภัณฑ์ วิทยาศาสตร์ ม. ต้น จำนวน 96,400 บาท

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน ได้จัดสรรงบประมาณในการ ซ่อมแซมอาคารเรียนชั่วคราว จำนวน 63,570 บาท

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน ได้จัดสรรงบประมาณในการก่อสร้าง ถนนภายในโรงเรียนและหอดังประปา จำนวน 1,859,300 บาท

ปี พ.ศ. 2550

องค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร ได้ให้การสนับสนุนเครื่องจักรกลและน้ำมันเชื้อเพลิง ในการปรับพื้นที่โรงเรียน จำนวน 500,000 บาท (ครั้งที่ 1)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร ได้ให้การสนับสนุนเครื่องจักรกลและน้ำมันเชื้อเพลิง ในการปรับปรุงพื้นที่โรงเรียน จำนวน 500,000 บาท (ครั้งที่ 2)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร มอบคอมพิวเตอร์ 2 เครื่อง เป็นเงิน 60,000 บาท

องค์การบริหารส่วนตำบลสร้างค้อ มอบคอมพิวเตอร์ 3 เครื่อง เป็นเงิน 75,000 บาท

ปี พ.ศ. 2551

ได้รับพระราชทานอาคารเรียนถาวรหลังแรกจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี บริจาคงบประมาณสร้างโดยมูลนิธิฮารนามซิงห์ ฮาร์บันส์กอร์ (สัจจเทพ) มูลค่า 8,000,000 บาท และพระองค์ทรงพระราชทานนามโรงเรียนว่า

"โรงเรียนท่านผู้หญิงจันทิมาพึงบารมี"

การก่อสร้างอาคารและส่วนประกอบอื่นๆ ได้ดำเนินการไปตามลำดับจนอาคารแล้วเสร็จ จึงกราบบังคมทูลเชิญสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี **เสด็จฯ เพื่อทรงเปิด อาคารเรียนพระราชทานและทอดพระเนตรความก้าวหน้าของโครงการในภารกิจที่จะพัฒนา คุณภาพชีวิตแก่เด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร อันเป็นวัตถุประสงค์ของโครงการ เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2550 และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเสด็จฯ**

เปิดป้ายชื่อโรงเรียนท่านผู้หญิงจันทิมา พึ่งบารมี และอาคารเรียนพระราชทาน ฮารนามซิงห์ ฮารบันส์กอร์ (สัจเทพ) ในวันเดียวกัน

โรงเรียนท่านผู้หญิงจันทิมาพึ่งบารมี ได้รับการประกาศจัดตั้งเป็นโรงเรียนเอกเทศ เมื่อวันที่ 29 มกราคม 2551 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เล่ม 125 ตอนที่ 82 ง วันที่ 17 กรกฎาคม 2551 เปิดทำการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ

โดยสรุป จากแนวทางการต่อสู้อย่างจริงจังและมุ่งมั่นของประชาชนชาวสร้างค้อ อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร และแนวร่วมจากทุกภาคส่วน ทำให้สิ่งที่เกือบจะหมดความหวังไปแล้ว

สำหรับโรงเรียนแห่งนี้ ได้รับการผลักดันและร่วมแรงร่วมใจ ประสานพลังเป็นหนึ่งเดียวจนเกิดความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ในหัวใจของผู้ด้อยโอกาสในถิ่นทุรกันดาร แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งอื่นใดจะต้องจารึกไว้ด้วยจิตและวิญญาณของชาวสร้างค้อไปชั่วรุ่นลูกรุ่นหลานไม่รู้จบ

ก็คือ พระบารมีแห่งองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงมีพระเมตตาต่อเหล่าพสกนิกร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างโอกาสทางการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนชาวสร้างค้อ และอำเภอภูพานในอันที่จะก่อให้เกิดคุณภาพชีวิต และเป็นประชากรที่มีคุณภาพของชุมชน สังคม และของประเทศสืบไป และจะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จะสถิตอยู่ในหัวใจของเขาเหล่านี้ไปชั่วนิรันดร์

คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน
โรงเรียนท่านผู้หญิงจันทิมาพึงบารมี

